

Príchod básnika Bogdana Trojaka do Estónska v máji 2002 mal od začiatku hlbší význam. Nešlo len o kultúru, túto úžasnú zbraň, ktorou sa české veľvyslanectvá snažia preniknúť k srdciam obyvateľov iných krajín..... Išlo aj o to, že v Estonsku - krajine s jedinou úradnú jazykom, estónčinou - žije z jednej tretiny ruská menšina. Polovica príslušníkov tejto menšiny nemá Estónske občianstvo. Občianstvo sa získava na základe jazykovej skúšky, a tak sa stáva, že z ničoho nič sa objaví oficiálny pokyn, aby tí ktorí už v minulosti skúšku absolvovali ju absolvovali znova. Nebudem vás unavovať podrobnosťami, ale tento, povedzme, dvoj koľajný systém je Estónsky.

Na úvod sa básnik Trojan zoznámil s kúskom estónskej prírody. Potulky rovinnatou krajinou poskytli názornú ukážku toho čo je pre ňu typické. Nič nie je typické. Rovina, les, rovina, les. Sme nakoniec dorazili do oblasti s vodnými nádržami. Na okraji jednej z nich stál dav Estóncov a chytal ryby. Prišli sme totiž na lososiu farmu, aby si sme si vyskúšali obľúbenú zábavu. Hoci Estónci... V podstate sme počuli len Ruštinu. V lesoch v okolí Talinnu, ale aj na rôznych kultúrnych podujatiach sa veľmi často stretávame s Rusmi.

Bogdan Trojak sa do rybolovu pustil s veľkou trpezlivosťou. Pozorne sledoval hladinu, navliekal nové a nové nástrahy, ktoré ryby žartovne hltali, a nenechal sa vyrušiť tým, že každú chvíľu, meter napravo, meter naľavo, niekto za búrlivých výkrikov jeho priateľov vytiahne úlovok. Nie je prekvapujúce že Bogdan bol jediný z našej skupiny, ktorý niečo chytil. Ako básnik vie čakať vela sústredene.

Prvá Trojáková prednáška sa konala v Tartu, sídle Estónskej univerzity. Tέj tradičné. Asi ako keby Karlova univerzita sídlila v Olomouci, mimo hlavného mesta. Budova univerzity zaujme svojimi starobylymi stúpmi a pri fotografovaní zo správneho uhla pôsobí impozantne.

Počas prehliadky mesta je jasné že, názvy si v priebehu času výrazne zmenili. Taralin (mesto boha Tary) - Tarbatu - Dorpel - Jurijev - Tartu.... Striedanie okupantov, striedanie zemepánov ktoré v Estónsku prebiehalo zhruba v línii Dáni - nemeckí rytieri - Švédi - Poliaci - Rusi - nemecké barónske rody - Estónci. Zastavíme si pri soche básnika Kristijana Jaaka Petersona na vrchole chrámového kopcu, básnika Trojak tu obdivuje obetný kameň na vrchole chrámového kopca, vedľa zničenej katedrály. Jeho ruiny naznačujú, že v estónskej histórii existuje mnoho hlúchých období. Intervaly. Keď nevenovala pozornosť takým detailom, ak je starostlivosť o kostol. Napokon, ako sme sa dozvedeli estónčina má niekoľko stoviek pomenovaní pre diabla, čo asi nie je náhoda... Pretože diabol nesídlí tam, kde nič nie je. Diabol prichádza keď chýba niečo, čo bolo